

I

Üldögéltem az irodámban, aminek rég lejárt a bérleti joga, és McKelvey már meg is kezdte a kilakoltatási eljárást. Pokolian meleg volt, a légkondicionáló pedig elromlott. Légy mászott az asztalomon. Kinyújtottam a kezem, és örökre leküldtem a pályáról. Tenyeremet épp beletöröltem a nadrágom jobb szárába, amikor megszólalt a telefon. Felvettem.

– Igen? – szóltam bele.

– Maga szokott Céline-t olvasni? – kérdezte egy női hang. Egy szexi női hang. Már jó ideje magányos voltam. Évtizedek óta.

– Céline-t? Ööö...

– Céline-t akarom – közölte. Meg kell kapnom.

Milyen szexi hang. Kezdem rágerjedni.

– Céline-t? – kérdeztem. – Mondjon még róla valamit. Beszéljen, hölgyem, kérem, folytassa...

– Húzza fel a cipzárját – válaszolta.

Lepillantottam.

– Honnan tudja? – érdeklődtem.

– Hagyjuk. Céline-t akarom.

– Céline meghalt.

– Nem, nem halt meg, és azt akarom, hogy keresse meg nekem.

– A csontjait esetleg.

– Dehogyan, maga tökkelütött, Céline él!

– Hol?

– Hollywoodban. Azt hallottam, hogy mostanában Red Koldowsky könyvesboltjában szokott feltűnni.

– Akkor miért nem *maga* keresi meg?

– Mert előbb meg kell tudnom, hogy *ő-e az igazi* Céline. Biztosan kell tudnom, teljesen biztosan.

– De miért hozzám fordult? Több száz kopó van ebben a városban.

– John Barton ajánlotta magát.

– Aha, Barton. Hát jó. De szükségem lenne némi előlegre. És személyesen is találkozunk kell.

– Pár perc múlva ott vagyok.

Letette, felhúztam.

És vártam.

2

Besétált.

A látvány egyszerűen nem volt fair. A ruhája iszonyúan szűk volt. Kis híján szétrepedt rajta. Ezt teszi a sok csokoládé. A cipősarka olyan magas volt, hogy úgy tűnt, gólyalábakon jár. Úgy támoalgott a szobában, mint egy részeg nyomorék. Bele is szédültem.

– Üljön le, hölgyem – szólaltam meg végül.

Leült, és úgy tette keresztbe a lábát, hogy majd kiverte a szemem.

– Örülök a szerencsének, hölgyem.

– Ne bámuljon, gondolom látott már ilyet.

– Hát, ebben téved. A nevét megtudhatnám?

– Lady Halál.

– Csak nem a cirkuszban dolgozik? Vagy a filmiparban?

– Nem.

– Születési hely?

– Lényegtelen.

– Születési év?

– Ne humorizáljon...

– Csak némi információt igyekszem gyűjteni...

Elkalandozott a figyelmem, ahogy a szemem megakadt a lábán. Mindig is a lábra buktam. Végül is ez volt az első, amit életemben megláttam, amikor megszülettem. Igaz, akkor kifele igyekeztem, azóta pedig az ellenkező irányba próbálkozom, de nem sok sikerrel.

A nő csettintett.

– Hé, ébresztő!

– Hogy? – néztem fel.

– A Céline-ügy. Emlékszik még?

– Ja, hogyan, persze.

Kihajtogattam egy gemkapcsot, és feléje böktem.

– A szolgáltatásaimért cserébe szükségem lesz egy csekkre.

– Természetesen – mondta mosolyogva. – Menynyit kér?

– Óránként hat dollárt.

Elővette a csekkfüzetét, ráfirkantotta az összeget, kitépte a lapot, és odalökte. A papír az asztalon landolt. Felvettem. 240 dollár. Nem láttam ennyi pénzt egyben 1988 óta, amikor hármás befutóm volt a Hollywood Parkban.

– Köszönöm, Lady...

– ...Halál.

– Igen, igen. Szóval, meséljen még erről a maga úgynevezett Céline-jéről. Említett valami könyvesboltot.

– Igen, Red könyvesboltjában szokott feltűnni... Nézelődik, keresgél és folyton Faulkner, Carson McCullers és Charles Manson után érdeklődik...

– Ott szokott feltűnni? Hmm...

– Igen, tudja, Rednél, aki előszeretettel penderít ki mindenkit a boltjából. Az ember elkölthet nála akár ezer dollárt is, de ha egy kicsit még nézelődne, mindjárt ráripakodik: „Miért nem húz már innét a fenébe?” Red jó ember, csak egy kicsit idegbeteg. Szóval, Céline-t is rendre kidobja, mire Céline átmegegy Musso kocsmájába, és lógatja az orrát. Aztán másnap visszamegy. És kezdődik minden előlről.

– Céline meghalt. Ő és Hemingway egy nap különbséggel haltak meg. 32 évvel ezelőtt.

– Igen, tudok róla. Hemingway már megvolt.

– Biztos, hogy Hemingway volt?

– Persze.

– És akkor abban miért nem biztos, hogy ez a Céline az igazi Céline?

– Nem tudom. Valahogy elakadtam ezzel az emberrel. Ez még sosem fordult elő. Talán túl régóta űzöm az ipart. Szóval, ezért jöttem magához. Barton szerint maga kiváló.

– És úgy gondolja, az igazi Céline él, és ő kell magának?

– Nagyon is, öregem.

– A nevem Belane. Nick Belane.

– Jól van, Belane. De *biztosra* kell mennem. Nekem az *igazi* Céline kell, nem valami tehetségtelen utánczat. Abból túl sok van.

– Mint tudjuk.

– Hát akkor essen neki. Franciaország legjobb íróját akarom! Régóta várok rá.

Azzal felállt és kiment. Soha életemben nem láttam még ilyen jó segget. Minden képzeletet felülmúlt. Mindent. Ne is zavarjanak most. Gondolkodnom kell.

3

Másnap.

Lemondtam a Palm Springs-i Kereskedelmi Kamara előtti meghallgatásomat.

Esett. Beázott a plafon. Befolyt rajta az eső, és a víz szép lassan csöpögött lefele: csöpp, csöpp, csöpp, csipi-csöpp, csöpp, csöpp, csöpp, csipi-csöpp, csöpp, csipi-csöpp, csipi-csöpp, csöpp, csöpp...

A szaké tartott melegen. De mit is tartott melegen? Egy nagy nullát. Itt álltam 55 évesen, és még egy edényem se volt, amibe az esővíz csöpöghetett volna. Az apám figyelmeztetett: az lesz a vége, hogy valahol Arkansasban fogok kikötni, és egy idegen verandáján pizmogom el az életemet. Erre még van is esélyem. A távolsági buszok mindennap járnak. De a buszoktól székrekedést kapok, és mindig van rajtuk legalább egy öreg szakállas munkás, aki rettentően horkol. Talán jobb lenne mégis a Céline-ügyön dolgozni.

Vajon Céline Céline-e, vagy valaki más? Néha úgy éreztem, magam sem tudom, hogy ki vagyok.

Oké, Nicky Belane vagyok, de ezt hallgassák meg. Van úgy, hogy odakiáltanak: „Hé, Harry! Harry Martel!” – Mire én visszaszóllok: „Mi van?” Végül is bárki lehetnék, mit számít? Mit jelent egy név?

Furcsa az élet, nem? Mindig engem vettek be utoljára a baseballcsapatba, mert tudták, hogy mindenkit lemosok a pályáról. A szerencsétlen, féltékeny mókusai!

Kész tehetség voltam, vagyok. Például néha, amikor ránézek a kezemre, belegondolok, mekkora zongorista lehettem volna. Ehelyett mit tett a kezem? A tökömet vakarta, csekket írt alá, cipőfűzőt kötött, vécét húzott le satöbbi. Elpocsékoltam a kezemet. Meg az eszemet is.

Ültem az esőben.

Megszólalt a telefon. Letöröltem róla a vizet egy befizetetlen számlával, és felvettem.

– Nick Belane – szóltam bele. Vagy lehet, hogy Harry Martel?

– Itt John Barton – mondta a hang.

– Á, maga az, aki engem ajánlhat. Utólag is köszönöm.

– Régóta figyelem már. Maga tehetséges. Egy kicsit nyers ugyan, de ez része a sármjának.

– Örömmel hallom. Mostanában elég rosszul megy az üzlet.

– Mint mondtam, figyelem magát, és biztos vagyok benne, hogy beindulnak a dolgok, csak kitartás.

– Remek. Mit tehetek önért, Mr. Barton?

– A Vörösbegy hollétét szeretném kideríttetni.

– A Vörösbegyét? Hát az mi a szent szar?

– Biztos vagyok benne, hogy létezik, csak azt nem tudom, hol található. Szeretném, ha felkutatná nekem.

– Van valami nyom, amin elindulhatnék?

– Nincs, de tudom, hogy a Vörösbegy itt van valahol, nem messze tőlünk.

– És van valami neve ennek a Begynek?

– Ezt hogy érti?

– Hát tudja: neve, mint például Henry. Vagy Abner. Vagy Céline.

– Nincs, csak annyi, hogy Vörösbegy, de tudom, hogy így is megtalálja. Bízom magában.

– Hát, ez sokba fog kerülni, Mr. Barton.

– Ha megtalálja a Vörösbegyét, havi száz dollárt fizetek magának élete végéig.

– Hmm... ide figyeljen! Mi lenne, ha egyben adná oda ezt a szép nagy összeget?

– Szó se lehet róla, Nick. Csak eljátszaná a lovin.

– Rendben, Mr. Barton, akkor adja meg a telefonszámát, és elkezdek dolgozni az ügyön.

Barton meghagyta a számát, majd azt mondta:

– Fenntartás nélkül megbízom magában, Belane. Aztán letette.

Úgy tűnik, beindult az üzlet. De a plafon egyre jobban ázott. Leráztam magamról néhány esőcsep-

pet, ittam egy korty szakét, sodortam egy cigarettát, meggyújtottam, letüdőztem, és majdnem megfulladtam a száraz köhögéstől. Felvettem a barna keménykalapomat, bekapcsoltam az üzenetrögzítőt, lassan az ajtóhoz sétáltam, kinyitottam, és ott állt McKelvey. Óriási mellkasa volt, és úgy festett, mintha válltömést viselne.

– Lejárt a bérleti jogod, rohadék! – fröcsögte. – Húzd el innen a beled, de gyorsan.

A hasára tévedt a tekintetem. Olyan volt, mint egy nagy kupac friss, puha szar, amibe mélyen belevágtam az öklömet. A feje előrecsuklott, arccal a felemelt térdembe. Elesett, és félregurult. Odaléptem, elővettem a pénztárcáját. Pedofil képek voltak benne.

Átfutott az agyamon, hogy megölöm. De csak az arany Visa-kártyáját vettem el, jól seggbe rúgtam, és beszálltam a liftbe.

Úgy döntöttem, gyalog megyek Redhez. Ha kocsival mentem valahová, valahogy mindig begyűjtöttem egy parkolócédulát, és már most több volt, mint amennyit megengedhettem magamnak.

Úton Red felé kissé depressziósnak éreztem magam. Az ember arra született, hogy meghaljon. S miből áll minden? Lötyögésből és várakozásból. Az ember várja a vonatot. Vár egy pár hatalmas mellre egy augusztusi éjszakán valamelyik vegasi hotelben. Vár az egérre, hogy énekeljen. Vár a kígyóra, hogy szárnyat növevessen. Lötyög és vár.

Red bent volt.

– Szerencséje van – szólalt meg –, ha előbb jön, még itt találja azt a részeges Chinaskit. Itt járt megint, és vagy egy órát kérkedett az új postai mérlegével.

– Ne is törődjön vele – próbáltam nyugtatni. – Nincs véletlenül egy dedikált példánya Faulkner *Míg fekszem kiterítve* című könyvéből?

– Már hogyne lenne.

– Mi az ára?

– 2800 dollár.

– Hmm... még megfontolom...

– Bocsásson meg – mondta Red.

Odafordult egy fickóhoz, aki a *Nincs visszaút* első kiadását lapozgatta.

– Kérem, tegye vissza azt a könyvet a helyére, és húzzon innen a fenébe!

Alacsony növésű, törekeny kis fickó volt, meglehetősen görnyedt. Az öltözéke mintha sárga gumiruha lett volna.

Visszatette a könyvet, könnyes szemmel elhaladt mellettünk, majd kiment az utcára. Odakint közben elállt az eső. Sárga gumiruhája tehát teljességgel felesleges volt.

Red rám nézett.

– El tudja képzelni, hogy vannak olyan emberek, akik fagylaltot nyalva jönnek be ide?

– Ennél sokkal rosszabbat is el tudok képzelni.

Észrevettem, hogy van még valaki a boltban. A fazon az üzlet hátuljában ácsorgott. Felismerni véltem a fotókról. Céline volt az. Céline?

Lassan közeledtem felé. Szinte mellette álltam. Olyan közel, hogy láttam, mit olvas. Thomas Mann. *A varázshegy.*

Észrevettem.

– Ezzel a fickóval valami nem stimmel – mondta, s felemelte a könyvet.

– Mi lenne az?

– Azt képzeled, hogy ami unalmas, az művészet.

Visszatette a könyvet a polcra, de tovább álldogált ott, s közben még mindig úgy festett, mint Céline.

– Hát, ez csodálatos – jegyeztem meg.

– Micsoda?

– Meg voltam róla győződve, hogy maga meghalt.

Rám nézett.

– Én is meg voltam róla győződve, hogy maga meghalt – válaszolta.

Aztán csak álltunk és néztük egymást.

Majd Red megszólalt.

– HÉ, MAGA! – ordította. – HÚZZON INNEN A FENÉBE!

Csak ketten álltunk ott.

– Melyikünk húzzon a fenébe? – érdeklődtem.

– AZ, AMELYIK ÚGY NÉZ KI, MINT CÉLINE.
AZ HÚZZON INNEN A FENÉBE!

– De miért? – kérdeztem.

– MESSZIRŐL FELISMEREM AZOKAT, AKIK SOHA EGYETLENEGY KÖNYVET SE VESZNEK MEG!

Céline, vagy bárki volt is, megindult kifelé. Követtem.

A főút felé igyekezett, aztán megállt egy újságosnál.

Az a bódé emberemlékezet óta ugyanazon a helyen állt. Eszembe jutott, ahogy egyszer, két vagy három évtizeddel ezelőtt, három prostituálttal ácsorgtam ott. Mindannyiukat elvittem, fel a lakásomra, ahol egyikük kiverte a kutyámnak. Nagyon viccesnek találták. Be voltak rúgva meg gyógyszerelve. Aztán az egyik prosti elment végére, ahol elesett, beverte a fejét a klotyóba, és mindent összevénzett. Alig győztem a sok trutymót vizes törölközőkkel feltakarítani a földről. Ágyba vittük, leültünk mellé a másik kettővel, akik aztán később elmentek. Nem így ez az egy, aki négy nap, négy éjjel feküdt az ágyamban, megitta az összes sörömet, és egyfolytában a Kansas Cityben élő gyerekeiről regélt.

A fickó – Céline? – ott állt az újságosbódénál, és egy magazint olvasott. Amikor közelebb értem, láttam, hogy a *New Yorkert* tartja a kezében.

– Valami nem stimmel ezekkel – mondta.

– Mi lenne az?

– Hogy egyikük sem tud írni. Egyikük sem.

Taxi közeledett lassan felénk.

– TAXI! – kiáltotta Céline.

A kocsi megállt, Céline előreszökkent, kinyílt a hátsó ajtó, s már bent is volt.

– HÉ! – üvöltöttem utána. – SZERETNÉK VALAMIT KÉRDEZNI!

A taxi felgyorsított, és a Hollywood Boulevard felé vette az irányt. Céline kihajolt az ablakon, kilógatta a kezét, és kinyújtotta a középső ujját. Aztán eltűnt.

Évtizedek óta ez volt az első taxi, amit erre felé láttam. Ráadásul utas nélkül. Hihetetlen.

Mindegy, legalább az eső elállt. Igaz, a gondok ettől még megmaradtak. A levegő is hűvösebb lett, és mindennek nedves fingszaga volt.

Felhúztam a vállam, behúztam a nyakam, és elindultam Mussóhoz.

Nálam volt az arany Visa-kártya. Életben voltam. Azt hiszem. Kezdtem magam Nicky Belanének érezni. Egy operarészletet dúdolgattam magamban.

A pokol olyan, amilyenné az ember teszi magának.

4

Megkerestem Céline-t a lexikonban. 1891–1961. 1993-at írtunk. Ha feltételezzük, hogy él, akkor most, ugye, 102 éves. Nem is csoda, hogy Lady Halál a nyomában van.

Az a fickó ott a könyvesboltban 40 és 50 közt lehetett. Hát, ennyi. Nem ő volt Céline. Hacsak nem talált rá egy módszerre, amivel megállíthatja az öregedést. Mint a filmsztárok például, akik leszedik a bőrt a seggükről, és az arcukra ragasztják. Mert az ember bőre a seggén ráncosodik utoljára. Idősebb korukra tehát mind seggfejek lesznek. Céline tenne ilyet? Ki akarna 102 évig élni? Őrület volt ez az egész. Lady Halál is örült. Én is. A légitársaságok pilótái is mind örültek. Sose nézzenek rá a pilótára. Csak szálljanak fel a gépre, és gyorsan rendeljék meg az italt.

Két legyet figyeltem, ahogy párzanak, aztán úgy döntöttem, felhívom Lady Halált. Lehúztam a cipzáromat, és vártam a hangjára.

– Halló – mondta a hangja.

– Ööö... – motyogtam.